

”Så enkelt og stille kom Gud til vår jord”, sang vi akkurat.

Jeg har alltid likt denne sangen, men akkurat dette. Her har han som har skrevet sangen tatt grundig feil. For det er verken noe enkel eller stille når et barn kommer til verden. Når et barn blir født, forandres hele verden, for de som tar imot barnet. Livet blir aldri det samme. Slik var det og julenatt i Betlehem for mange hundre år siden. Maria og Josef tok imot Jesus, og ble forandret. Det samme med gjeterne og de vise menn, kanskje også han som eide stallen.

Verden er ikke den samme etter julenatten i Betlehem. Gud har vist oss at Han tar sin kjærlighet til mennesket på dypeste alvor. Det forandrer.

Trengte Gud å sende sin sønn? Vi vet ikke. Men Gud valgte det. Det vet vi. Gud lot seg føde så vi skulle se Hans kjærlighet. Når vi ser på Jesus ser vi hvem Gud er. For meg blir det et slags bevis på at Gud kjenner oss og skjønner oss. Vi som er av de som alltid trenger å vende tilbake til noe håndfast og synlig. I Jesus ser vi Gud. I det

lille barnet, Guds sønn, levner Gud ingen tvil. Gud elsker menneskene.

Så hvorfor ble Jesus født som et lite barn? Hadde det ikke vært bedre måter å vise seg som Gud på? Kanskje av den ekle grunn: At vi ikke skulle være så redd for Gud lenger. Det Gud vil er å være oss nær. Slik vi vil holde oss nær de vi er glad i. Slik mange av oss gjør nå i julen, og enda flere av oss lengter etter.

Englene sa akkurat det samme til Maria, Josef og gjeterne: Frykt ikke! For de var som oss; ofte redde når vi møter noe nytt. Men det lille barnet, Jesus, kunne de ta imot uten frykt. Slik er Gud. Gud kommer til oss nedenfra, slik at vi kan ta imot det Gud har å gi. Sin kjærlighet til hvert menneske.

I dag er dagen for å ta imot. Fra nære og fremmede. I det lille barnet, Jesus vår Frelser, gir Gud deg sin store gave; Guds kjærlighet som aldri tar slutt. Det er denne gleden englene sang om på hyrdemarken. Fred på jorden blant mennesker som Gud har glede i.

Når et lite barn kommer til verden er det som om sansene åpner seg. Og akkurat da, i noen timer og dager, så er det som om du kan ta imot det store som skjer. Julaften er og en sånn dag. Der sansene åpner seg og alt kjennes sterkere enn det gjør andre dager. På en sånn dag tok Maria imot. Det lille barnet. Gjeterne som kom og englene som sang. Og alt dette tok hun vare på og grunnet på i sitt hjerte. Hjertets dør kan bare åpnes innenfra, av fri vilje. Den makten har Gud overlatt til henne selv. Gud trenger seg ikke på, og river ikke døren opp. Gud, som har makt i himmelen og på jorden nærmer seg mennesket uten maktspråk og skremsel. Under vår stjernehimmel her i Lommedalen kirke kan vi ane noe av det gjeterne på marken fikk se. At Gud kommer oss i møte. Veggene her fremme er ikke flat, den er buet. For å minne oss om at Gud kommer oss i møte.

Den finske poeten Eeva Kilpi har skrevet:

Si fra om jeg forstyrrer,
sa han da han steg inn,
Så går jeg med det samme.

Du ikke bare forstyrrer,
svarte jeg,

Du rokker ved hele min eksistens.
Velkommen.

Verden er ikke den samme etter julenatt i Betlehem.
Gud har vist oss at Han elsker menneskene. Det forandrer.

Sluttord:

Så hvordan kan vi ta imot Guds kjærlighet?

Når jeg kommer hjem, ringer jeg på døren. Så står jeg der og venter. Venter til jeg hører små barneføtter som kommer stormende mot døren for å ta meg imot. Jesus ble født så vi skal kunne se at Gud tar sin kjærlighet til menneske på dypeste alvor. Gud kommer deg i møte. Som lyden av små barneføtter som løper for å ta deg imot.

La oss reise oss å ta imot Guds velsignelse.